

Ztratit, abych získal, lék pokory na pýchu (4. neděle postní - 4. postní kázání)

Na Popelčnický středu jsme přijali popelec. Symbol smrti a všeho, co ke smrti vede, tedy hříchu. Uvědomili jsme si, že nás všechny hřích láká a často mu podléháme. Matkou všech hříchů je pýcha, která nás staví do středu toho, proč věci děláme a zastiňuje bližního i Boha. Rádi o sobě mluvíme, hněvame se a jsme netrpěliví, když věci nejsou, jak bychom chtěli, jsme smutní, když se svět netočí kolem nás, a když nás někdo na něco upozorní, jsme jak popíchnuti a bráníme se. O tom jsme mluvili minule.

Strach ze smrti a z nesení křížů

Pokud člověk neustále krouží kolem sebe, potom tím největším nepřítelem každého, kdo se povyšuje je smrt. Ve společnosti se o ní raději ani nemluví, proč asi? První křesťané se vyznačovali v pohanském světě dvěma způsoby: vyznávali lásku ke Kristu tím, že se starali o chudé a potřebné ze svého a tím, že se smrti nebáli. Mučedníci šli na popraviště se zpěvem a zachovaly se i vtípné poznámky umírajících křesťanů, jako třeba svatý Vavřinec říkal katům, aby ho obrátili na druhý bok, aby se jim nepřipálil. Jak jsou na tom křesťané v současné době? Pro nevěřící je přirozené panikařit nad zdravím a osobními jistotami protože pro ně život končí smrtí a dál už nic není. Ale pro křesťany? V *listu Židům* čteme, že Kristus vysvobodil ty, koho ďábel po celý život držel ve strachu před smrtí (2,14-15). Věříme tomu?

Dávat potřebným almužnu

Odpověď víry je potom nejen život beze strachu ze smrti, nebo i statečné nesení svého kříže, ale také starání se o ty, kteří ze života moc nemají. Přispívat potřebným. Myslíte, že bude stačit stokrát v tříkrálové kasičce za celý rok? Dávat almužny je podobat se Kristu, který se stal dobrovolně chudým, aby nás obohatil. Matka Tereza, když potkala kteréhokoli chudáka, snažila se vidět v jeho nedostatečnosti sebe a Krista. Sebe jako tu, která má vlastní hlubokou potřebu Boha, před nímž je doslova chudákem a Krista viděla ve tváři toho chudáka. Bůh vložil část svého bohatství do našich rukou, abychom ho mohli použít k lásce.

Přiznání vlastní hříšnosti s radostí v Bohu

Uvědomujeme si svou nedostatečnost. Nemá to ale vést ke smutku. Svatí měli dva protichůdné postoje k sobě: zcela jasně viděli svou hříšnou ubohost, když prohlašovali, že jsou ti nejhorší ze všech, a jistě to nebyla nadsázka a zároveň měli jasné poznání Boha, že je změní svou milostí. „Buď se mnou, Pane, nebo se stanu Jidášem a zradím tě,“ tak by se mohl modlit některý z nich, potom radostně vstal a šel za svým dílem.

Odpuštění nepřítelům

Odpuštění druhým je nejtěžší projev pokory a následování Krista. Je však zásadní pro naši spásu: „Pokud lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí“ (Mt 6,15), učí Ježíš, jako podmínku odpuštění hříchů. Odpuštění je mocný zbraň proti pýše a satanovi. Oba odpuštění nesnesou a prchají odtud. Odpuštění není o citech, ale o vůli člověka. Zřící se pomsty, záští,

hněvu, odevzdat své křivdy do rukou Boha. Pozvěme dnes Pána do všech našich křivd, představme mu lidi, kterým ještě musíme odpustit.

Vědomí, kým v Kristu jsme

Nebojme se pokory, toho, že něco ztratíme. Kdo vlastně jsme? Podívejme se na proměněného Ježíše, jak ho Otec představil, kým skutečně je před očima učedníků na hoře Tábor. To jsme i my. To je naše dědictví, jak zářil on, budeme i my. Plni slávy a krásy Boha. Jistě stojí za to se něčeho zříci, abychom získali toto.